

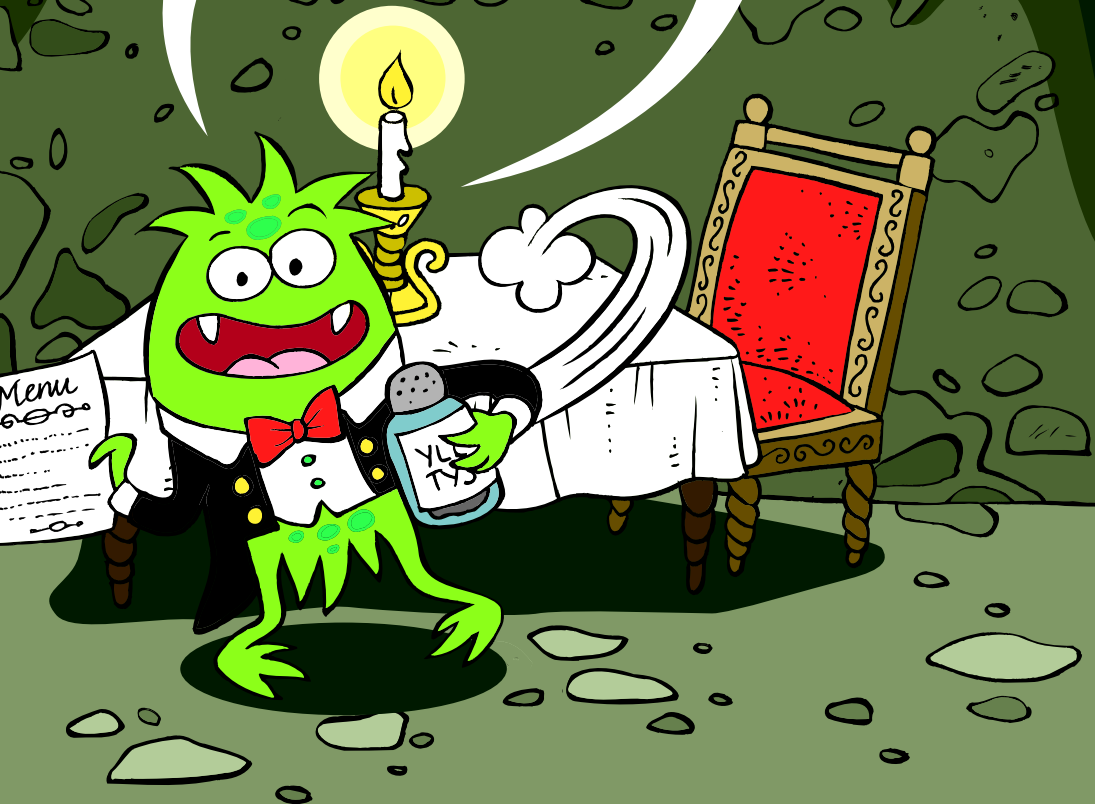

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

ET OSAA PÄÄTTÄÄ?
TIEDÄTKÖ MITÄ...
TILATAAN KOKO LISTA!

MINÄ
TARJOAN!

JUHANA SALAKARI & JII ROIKONEN

VAJOAVAN VAMPYURIN MINIMYSTEERI

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Copyright © Juhana Salakari (teksti), Jii Roikonen
(kuvitus) ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026
Taitto ja kannen suunnittelu: Juhana Salakari
Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
ISBN 978-951-1-53699-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

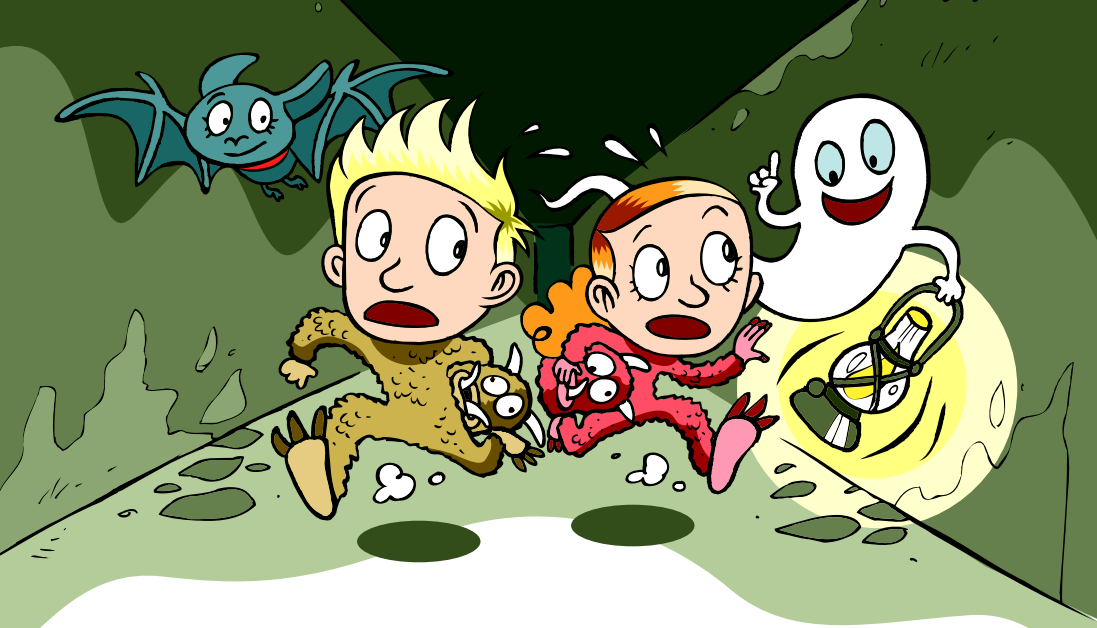

ANNOKSESI ON NYT VALMIS
NAUTITTAVAKSI! JA MUISTAHAN
RÖYHTÄISTÄ HERKUTTELUN
PÄÄTTEEKSI. SE KUULUU HYVIIN
TAPOIHIN... AINAKIN TÄÄLLÄ!

HYVÄÄ
AHMIMISTA!

HUPS! NYT TAITAAKIN
TULLA KOSOLTI
YLLÄTYKSIÄ...

VIIME KIRJASSA TAPAHTUNUT

Alakoululaiset Hans ja Hulda Hurjapää ovat juuri muuttaneet perheensä kanssa asumaan oikeaan linnaan, kun he saavat salaperäisen nimettömän kirjeen. Kirje sisältää mysteerejä, joita sisarukset alkavat selvittää. Ratkaistuaan arvoituksen toisensa perään kaksikko löytää kotilinnastaan mystisen **PUNAISEN OVEN**, jonka takaa paljastuu – toinen linna. Linna, jota ei pitäisi olla olemassakaan ja jonne pääsee vain punaisesta ovesta. Hans ja Hulda uskaltautuvat tutkimaan Näkymätöntä linnaa, ja pian käy ilmi, että se on täynnä **HIRVIÖITÄ**. Mutta onneksi ne kaikki eivät ole pahoja.

Näkymättömän linnan hallitsijalla, kuningas Suurisuulla, on neuvokkaille sisaruksille tehtävä. Hans ja Hulda nimetään linnan uusiksi mysteerinratkojiksi, joiden tulee selvittää kadonneen Hihittävän hirviön arvoitus. Sisarukset saavat matkan varrella uusia ystäviä, kuten pikkuhaamu Alvarin, lepakko Lunan ja Röyhkyhirviön. Hansille ja Huldalle paljastuu myös, että heidän koulunsa rehtori, Sirkku Susiluoto, on entinen mysteerinratkoja.

Sisarukset oppivat Näkymättömästä linnasta kiehtovia asioita, kuten sen, että linnan asukkaille on langetettu **KIROUS**. Jos linnan asukas astelee ihmisten maailmaan, se nukahtaa ja ihmiset voivat nähdä sen. Näkymättömän linnan keksijä von Turjake on yrittänyt valmistaa pakokarkkia, joka kumoaisi kirouksen. Lopulta selviää, onnistuuko keksijä tässä.

Kun Hansin ja Huldin seikkailu on ohi, paljastuu, kuka kirjoitti nimettömän kirjeen. Sisarusten yllätykseksi kirjeen on kirjoittanut heidän ukkinsa. Ukki kertoo lapsille, että koko Näkymätön linna on vaarassa. Seuraavaksi kolmikko lähtee yhdessä **PELASTAMAAN LINNAA...**

LUKU 1

KAMMOKUILU

Painava puuarkku työntyi raskaasti sijoiltaan paljastaen altaan paksun pölykerroksen ja lattialuukun. Metallinen luukku avautui kirskahtaen ja vapautti parven mustia lepakoita, jotka kirkuivat kuorossa uutta lepopaikkaa etsien. Avoimen luukun sysimustasta tyhjyydestä leijaili ylös sakeaa sumua ja vieno meren tuoksu.

– Onko meidän mentävä tästä? Hulda epäröi.

Ukki nyökkäsi päättäväisenä.

– Ei ole muuta vaihtoehtoa.

Hans pälyili alas sumun täyttämään aukkoon ja kysyi:

– Mihin tämä johtaa?

– **NÄKYMÄTTÖMÄÄN LINNAAN**, ukki kuiskasi. – Edetään äänettömästi. Jos näette punalepakon, sellaisen isosilmäisen punaisen siivekkään, teidän tulee olla erityisen hiljaa.

– Punalepakko ei kuulosta kovin pelottavalta, Hans hymähti.

– Sitä kutsutaan myös **VERILEPAKOKSI**, ukki jatkoi.

Lapset katsoivat toisiaan. Ukki laittoi sormen suunsa eteen varmistaakseen vielä, että sisarukset ymmärsivät asian. Sitten hän napsautti otsalamppunsa päälle ja sujahti harmaat hiukset hulmuten luukusta. Hulda seurasi ukkia sanaakaan sanomatta.

Hans katsoi alas kuiluun, jossa otsalamppujen valot taistelivat tietään sumun läpi ja loittonivat vähän kerrallaan. Poika kohensi reppunsa asentoa ja aloitti laskeutumisen. Hän otti kaksin käsin kiinni ylimmästä metallitangosta ja löysi hetken haparoituaan ensimmäisen askelman. Mutta juuri silloin luukku Hansin yllä sulkeutui itsestään, mikä sai hänen keskittymisensä herpaantumaan. Hansin molemmat kengät lipeivät liukkaalta tangolta jättäen hänet roikkumaan vain käsiensä varaan.

Hansin jalat haroivat sumuista ilmaa ja hipoivat kuilun seinää. Seinästä irtosi rahisten pikkukiviä, jotka kopisivat alla oleviin metallitankoihin. Poika meinasi huudattaa, mutta maltoi mielensä. Hänen käsivoimansa alkoivat hiipua jalkojen yhä etsiessä kuumeisesti tukevaa sijaa. Hikikarpalot valuivat silmiin ja täysi koulureppu painoi selässä.

– Miksi en tyhjentänyt reppuani kirjoista ennen lähtöä, hän harmitteli.

Viime hetkellä Hansin jalat löysivät tangon alleen. Hän huohotti raskaasti ja päätti nyt keskittyä jokaiseen askelmaan. Matkaa säesti aavemainen sirtysääni. Kuilun reunoissa roikkui satoja lepakoita, jotka nukkuessaan sirittivät tasaisesti. Vasta hetken laskeuduttuaan Hans muisti laittaa omankin otsalampunsa päälle. **NAPS.**

Kirkas valo täytti pilkkopimeän kuilun, ja Hans näki suoraan silmiensä edessä roikkuvan valtavan punaisen lepakon. Näky sai hänet karjaisemaan vaistomaisesti niin, että koko kuilu raikui. Samalla Hansin ote lipesi, hän putosi huutaen alas kuiluun **JA HÄVISI SUMUN KESKELLE...**

